

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **A - Z ODPADY s. r. o.**, se sídlem Spořická 4751, Chomutov, zastoupený JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem se sídlem Králodvorská 16, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2008, č. j. 5 Ca 287/2005 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobou podanou dne 16. 12. 2005 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2005, č. j. 530/1559/UL/05/Zm, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) ze dne 22. 8. 2005, č. j. 04/OH/06527/05/Tu, jímž byla žalobci podle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), uložena pokuta ve výši 500 000 Kč za porušení povinnosti uložené rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 5. 2003, č. j. 1421/03/ZPZ/PZ-310/Kr, kterým byly žalobci podle § 52 zákona o odpadech stanoveny podmínky péče o uzavřenou skládku tekutých odpadních kalů ZKL Klášterec nad Ohří v prostoru odkaliště elektrárenských popílků A 1 Elektrárny Pruněrov I na pozemcích parc. č. 441/3 a 441/4 v k. ú. Pruněrov. Žalobce měl porušit povinnost stanovenou v bodu

1 tohoto rozhodnutí, podle něhož bude skládka po uzavření provozována v souladu se schváleným provozním řádem. Žalobce podle správních orgánů jednal v rozporu s provozním řádem tím, že na výše uvedené uzavřené skládce přecerpával v létě 2004 z ukládacích bazénů do jam vyhloubených v tělese skládky po vytěžených popílčích kapalně odpady ropného původu. Jednalo se o odpady kategorie „nebezpečné“ patřící do skupin 11, 12 a 13 podle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (dále jen „katalog odpadů“). Provozní řád přitom umožňuje v případě hrozícího přelítí bazénů přecerpávání tekutých odpadů pouze mezi bazény samotnými, případně odvoz do deemulgační stanice nebo ke spálení. Jakékoli jiné manipulace provozní řád neumožňuje. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, se žalobce domáhal návrhem podle § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) upuštění od uložení pokuty, případně jejího snížení „na únosnou mez“.

Městský soud výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného není důvodná. Žalobce namítal, že rozhodnutí inspekce nespecifikuje, v jakém bodě byl porušen provozní řád. Podle městského soudu však inspekce ve výroku rozhodnutí uvedla zcela konkrétně, že provozní řád byl porušen tím, že žalobce přecerpával v létě 2004 z ukládacích bazénů do jam vyhloubených v tělese skládky kapalně odpady ropného původu. Schválený provozní řád skládky přitom v bodech 3.1. a 7.2., jimiž jsou upraveny povinnosti obsluhy při všech technologických operacích na skládce, včetně případné havárie, vylučuje přecerpávání kapaliny z bazénů do jiných prostor na skládce. Podle názoru městského soudu tedy bylo protiprávní jednání žalobce dostatečně specifikováno, přičemž tato specifikace měla oporu v provozním řádu.

Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu posoudil městský soud jako nedůvodnou, neboť skutečnost, že na skládce došlo v inkriminovaném období k přecerpávání odpadu z bazénů do sedmi jam vyhloubených v jejich blízkosti, vyplývá zejména z kontrolního protokolu ze dne 27. 8. 2004 (včetně fotodokumentace). Sám žalobce tuto skutečnost potvrdil ve svém vyjádření ke skutečnostem zjištěným v průběhu kontroly. Spornou otázkou bylo proto pouze posouzení otázky, zda jednání žalobce bylo vyvoláno stavem krajní nouze, který by ho vyvinil z odpovědnosti za správní delikt podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech.

Co se týče tvrzení žalobce o možné manipulaci s daty na videozáznamu, který byl součástí anonymního oznámení, městský soud uvedl, že dotýčný videozáznam nebyl podkladem pro zmiňovaná skutková zjištění. Data na videozáznamu (15. 7. 2004 a 14. 8. 2004) navíc korespondují s vyjádřením žalobce a s hlášeními z hydrometeorologických stanic Málkov – Zelená a Měděnec, ze kterých žalobce dovozuje stav krajní nouze v důsledku přívalových dešťů, proto s nimi nebylo podle názoru městského soudu manipulováno. Znalecký posudek Ing. M. V. ze dne 10. 6. 2005 vyhotovený na základě požadavku Policie České republiky mimo jiné prokazuje stav skládky, proto ho správní orgány oprávněně použily jako podklad pro rozhodnutí. Charakter předmětného odpadu prokazují výsledky zkoušek Výzkumného ústavu anorganické chemie, a. s. Vzhledem

k těmto skutečnostem dospěl městský soud k závěru, že správní orgány zjistily přesně a úplně skutkový stav věci. Za této situace městský soud upustil od žalobcem navrhaného doplnění dokazování.

Nedůvodnou shledal městský soud také námitku týkající se jednání ve stavu krajní nouze. Přisvědčil naopak s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, žalovanému, že jednání žalobce nenaplnňovalo kritéria krajní nouze, a to mj. s ohledem na hlášení z hydrometeorologických stanic. Městský soud poukázal na to, že podle bodu 3.1. provozního řádu musí být v případě nebezpečí přelití bazénů přebytečná voda přečerpána do sousedního bazénu a při zaplnění všech bazénů odvezena do deemulgační stanice. Z kontrolního protokolu ze dne 27. 8. 2004 je zřejmé, že třetí bazén byl zaplněn odpadem pouze zčásti. Žalobce tedy měl možnost využít tento bazén k přečerpání přebytečné vody bez toho, že by musel použít deemulgační stanici či přecerpat odpad do okolních jam. Bylo proto nadbytečné zkoumat, zda deemulgační stanice umožňovala odstranění srážkové vody. Obranu žalobce, že třetí bazén využil pro předúpravu stabilizátu, neshledal městský soud relevantní, protože takový postup byl podle městského soudu v rozporu s provozním řádem. V bodě 2.4. provozního řádu je popsán technologický postup při rekultivaci skládky, konkrétně bod 2.4.3 upravuje provedení stabilizačního procesu ve dvou alternativách. Ani jedna z těchto alternativ však neumožňuje využití třetího bazénu pro předúpravu stabilizátu. Tedy i v případě, kdyby třetí bazén byl naplněn, nebylo by možné jednání žalobce označit za jednání v krajní nouzi, neboť k jeho naplnění by došlo porušením provozního řádu. Co se týče hlášení z hydrometeorologických stanic v bezprostřední blízkosti skládky, a to Tušimice a Málkov - Zelená, městský soud konstatoval, že tato hlášení neprokazují tvrzení žalobce o mimořádně intenzivních srážkách v podobě přívalových dešťů, tj. 60 mm/den. Také hlášení ze stanice Měděnec za rok 2004 nevykazuje extrémní srážky (nejvyšší intenzita srážek 47,6 mm/den zde byla zaznamenána dne 20. 7. 2004). Srážky o této intenzitě podle názoru městského soudu nemohly ovlivnit hladinu bazénů do té míry, aby bylo nutné přistoupit k přečerpávání odpadu. Navíc objem jam naplněných žalobcem (180 m³) neodpovídá maximální intenzitě srážek 47,6 mm/den. Podle městského soudu žalobce nebyl vystaven stavu krajní nouze.

Městský soud neshledal podmínky ani pro moderaci pokuty a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečnou úvahu o stanovení výše pokuty. Žalovaný poukázal na to, že bylo nakládáno s nebezpečným odpadem o objemu 180 m³, což způsobilo rozšíření ekologické zátěže daného území, a pokuta byla proto uložena v polovině zákonné sazby. Žalovaný dále uvedl, že nebylo přihlédnuto k neprokázaným skutečnostem, jako je opakované zavážení vyhloubených jam či zavážení bazénů dalším odpadem. Vzhledem k tomu městský soud nepovažoval výši uložené pokuty za zjevně nepřiměřenou. Konečně k tvrzení žalobce, že správní orgány při ukládání pokuty postupují rozdílně, městský soud uvedl, že jím popisovaný případ skládky v Litvínově není identický s posuzovanou věcí. Správní orgány musí vždy zohlednit veškeré okolnosti konkrétní věci mající vliv na výši pokuty. Proto ani toto tvrzení žalobce nemohlo zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti

spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že rozhodnutí inspekce a žalovaného jsou přezkoumatelná. Setrval na stanovisku, že inspekce ve výroku rozhodnutí neuvedla, v jakém bodě byl porušen provozní řád skládky, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí inspekce. Žalovaný se snažil tento nedostatek odstranit v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, což je nepřípustné, jelikož tímto postupem byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení před správním orgánem a stěžovateli bylo nadto odejmuto právo vyjádřit se k věci.

Stěžovatel dále nesouhlasil ani s argumentací městského soudu, podle níž správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci. Při zjišťování stavu věci nebyly správními orgány zohledněny skutečnosti tvrzené stěžovatelem. Bylo nepopiratelné, že v místě hrozila havárie. Sousední bazény byly plné dle schváleného rozhodnutí o stabilizaci a z kapacitních důvodů nebylo možno použít ani deemulgační stanici. Dle tvrzení stěžovatele by měl hrozící únik kalů do okolního prostředí za následek ohrožení životního prostředí, naproti tomu nouzové přecerpání do jam po povoleném odtěžení popílku v tělese skládky nevykazuje nebezpečnost pro životní prostředí, neboť jámy mají shodné vlastnosti jako laguny v tělese skládky. Dále namítal, že situace byla ústně projednána s Krajským úřadem Ústeckého kraje, což uznala i inspekce a nesankcionovala ho za porušení bodu 9 rozhodnutí o stanovení podmínek péče o skládku. Nebyly zohledněny důkazy, z nichž bylo možno dovodit, že stěžovatel převzal skládku v havarijním stavu (např. posudek Geologických služeb z října 2002) a znalecký posudek Ing. Č. ze dne 11. 10. 2004. Videozáznam, který měl být součástí oznámení o poškozování životního prostředí, nelze považovat za průkazný, neboť data na něm uvedená bylo možno měnit. Stěžovatel při nahlížení do správního spisu dne 11. 4. 2005 zjistil, že tento videozáznam nebyl založen ve správním spisu inspekce a dle vyjádření přítomných zaměstnanců měl být deponován u jedné z inspektorek. Tyto okolnosti jednoznačně zakládají důvodné podezření, že s předmětným videozáznamem mohlo být manipulováno. Znalecký posudek Ing. V. je vadný a byl vypracován za zcela jiným účelem, než bylo posouzení porušení provozního řádu skládky, proto neprokazuje skutečnosti, které jsou kladeny stěžovateli za vinu. Nadto se znalkyně v tomto posudku vyjadřuje k právním otázkám, což je nepřípustné.

Nesprávný je podle názoru stěžovatele i závěr městského soudu, že jeho jednání nelze v daném případě označit za jednání v krajní nouzi. Především není pravdou, že by nebylo možné třetí bazén použít pro předúpravu stabilizátu. Žádný takový zákaz z provozního řádu nevyplývá. Inkriminovaný bazén byl v souladu s provozním řádem zaplněn primárním stabilizátem, který byl do něj ukládán jako výplňová vrstva při realizaci rekultivace skládky. Přecerpal-li by stěžovatel za této situace do bazénu kaly ze zbývajících bazénů, mělo by to za následek porušení provozního řádu a znehodnocení primárního stabilizátu. Smíšený obsah třetího bazénu by musel být následně vytěžen a

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 4. 2009 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že porušení zákona bylo prokázáno a uložena sankce odpovídá zjištěnému jednání. Chování stěžovatele je dle žalovaného příkladem toho, jak nemá jednat osoba podnikající dlouhodobě v oblasti odpadového hospodářství. Stěžovatel jako provozovatel zařízení poškozoval životní prostředí a v konečném důsledku se zbavil své odpovědnosti, neboť skládku prodal subjektu, který je ze strany správních orgánů nedostižitelný.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Stěžovatel v první řadě namítá, že inspekce ve výroku svého rozhodnutí neuvedla, v jakém bodě byl stěžovatelem porušen provozní řád skládky. Tento nedostatek má dle jeho názoru za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí inspekce.

Ve výroku rozhodnutí inspekce je popsán správní delikt tak, že pokuta ve výši 500 000 Kč byla stěžovateli uložena za správní delikt podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech pro porušení povinnosti uložené rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, kterým byly stěžovateli podle § 52 zákona o odpadech stanoveny podmínky péče o uzavřenou skládku tekutých odpadních kalů. Stěžovatel porušil povinnost uloženou citovaným rozhodnutím tím, že nedodržel podmínku bodu 1 tohoto rozhodnutí, podle něhož bude provoz skládky po jejím uzavření řízen schváleným provozním řádem. Stěžovatel jednal v rozporu s provozním řádem tím, že na skládce přečerpával v létě 2004 z ukládacích bazénů do jam vyhloubených v tělese skládky po vytěžených popílcích kapalné odpady ropného původu. Jednalo se o odpady kategorie „nebezpečné“ patřící do skupin 11, 12 a 13 dle katalogu odpadů. Provozní řád přitom umožňuje v případě hrozícího přelití bazénů přečerpávání tekutých odpadů pouze mezi bazény samotnými, případně odvoz do deumulgační stanice nebo ke spálení. Jakékoli jiné manipulace provozní řád neumožňuje.

Jak je zřejmé z výše uvedeného, výrok správního rozhodnutí prvního stupně obsahoval veškeré nezbytné náležitosti. Vedle výroku o trestu, tj. výroku o uložení pokuty ve výši 500 000 Kč obsahoval i výrok o odpovědnosti za správní delikt, zahrnující jak detailní popis skutku stěžovatele (věta skutková), tak i dostatečně přesnou právní kvalifikaci tohoto skutku (věta právní). Pokud jde o právní kvalifikaci skutku, vyslovila inspekce jednoznačný a určitý závěr, že se jednalo o správní delikt podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, který stanoví, že *„(p)okutu do výše 1 000 000 Kč uloží příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší jinou povinnost stanovenou tímto zákonem nebo povinnost uloženou rozhodnutím na základě tohoto zákona“*.

Pokud jde o požadavky na popis skutku ve výroku rozhodnutí, lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb.NSS, v němž byl vysloven následující právní závěr: *„Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu [zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) - pozn. NSS], neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. ... Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může*

nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“

Ve vztahu k posuzované věci lze konstatovat, že popis deliktního jednání stěžovatele ve výroku rozhodnutí inspekce odpovídá uvedeným požadavkům, neboť dostatečně přesně specifikuje skutek, v němž bylo spatřováno spáchání správního deliktu tak, aby nemohl být tento skutek zaměněn se skutkem jiným. Ve výroku je popsáno jak místo, čas a způsob spáchání správního deliktu, tak i skutečnost, že uvedeným jednáním stěžovatele došlo k porušení povinnosti stanovené v bodu 1 rozhodnutí o stanovení podmínek péče o skládku, tedy povinnosti provozovat skládku v souladu se schváleným provozním řádem. Na rozdíl od situace v případě posuzovaném rozšířeným senátem je v nyní posuzované věci deliktní jednání stěžovatele popsáno ve výroku dostatečně přesně a určitě, absentuje pouze údaj o tom, které ustanovení provozního řádu bylo porušeno, což není v daném případě údaj nezbytný, neboť k záměně skutku stěžovatele za skutek jiný dle Nejvyššího správního soudu dojít nemůže.

Za situace, kdy výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval vedle dostatečně přesné právní kvalifikace (věta právní) i dostatečný popis skutku stěžovatele (věta skutková), nezpůsobuje absence označení konkrétních ustanovení provozního řádu, jež měla být porušena, nepřezkoumatelnost rozhodnutí či podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, www.nssoud.cz). Navíc lze poukázat i na skutečnost, že inspekce ve výroku rozhodnutí výslovně uvedla, že provozní řád umožňuje v případě hrozícího přelití bazénů přečerpávání tekutých odpadů pouze mezi bazény samotnými, případně odvoz do deemulgační stanice nebo ke spálení a že jakékoli jiné manipulace provozní řád neumožňuje. Tím byla i bez odkazu na konkrétní ustanovení provozního řádu konkretizována provozním řádem stanovená povinnost, k jejímuž porušení ze strany stěžovatele došlo, a za těchto okolností tedy nebylo uvedení konkrétního ustanovení provozního řádu nezbytné. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s hodnocením městského soudu, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že protiprávní jednání stěžovatele bylo inspekcí dostatečně specifikováno.

Nelze přisvědčit ani výtce stěžovatele, podle níž se žalovaný snažil nedostatky ve výroku rozhodnutí inspekce odstranit v odůvodnění svého rozhodnutí, čímž byla porušena zásada dvojinstančnosti a stěžovateli bylo upřeno právo vyjádřit se k věci. Jak již bylo shora uvedeno, inspekce i bez odkazu na konkrétní ustanovení provozního řádu ve výroku rozhodnutí i v jeho odůvodnění uvedla, která konkrétní povinnost vyplývající z provozního řádu byla stěžovatelem porušena. Pokud za těchto okolností žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v rámci své argumentace odkázal na body 3.1 a 7.2 provozního řádu, učinil tak na podporu svého závěru, že ze strany stěžovatele došlo k porušení povinnosti stanovené provozním řádem. Touto argumentací tak nebyla dotčena zásada dvojinstančnosti správního řízení ani právo stěžovatele vyjádřit se k věci, a to i z toho důvodu, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří dle ustálené judikatury

správních soudů jeden celek a je právem i povinností odvolacího orgánu případné dílčí nedostatky v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně odstraňovat tím, že se s příslušnou otázkou náležitě vypořádá v rozhodnutí odvolacím. Ze všech uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud neshledal předmětnou námitku týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí inspekce důvodnou.

Druhý okruh kasačních námitek stěžovatele se týká stěžovatelem tvrzeného jednání ve stavu krajní nouze. Stěžovatel namítal, že městský soud tuto otázku nesprávně posoudil. Dále namítal, že skutková podstata, z níž vycházely správní orgány při posouzení této otázky, nemá oporu ve správním spisu a je s ním v rozporu, a pro tuto vadu měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že v posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel, resp. jím pověřená osoba, přecerpal část obsahu bazénů skládky do sedmi jam vyhloubených v terénu v areálu skládky. Tuto skutečnost ostatně potvrdil stěžovatel již ve svém vyjádření k výsledkům kontroly inspekce v areálu skládky připojeném k protokolu o kontrole ze dne 27. 8. 2004. Stěžovatel ovšem na svoji obranu tvrdí, že k tomuto jednání přistoupil za stavu krajní nouze, jenž nastal v důsledku hrozícího přelítí bazénů, čímž byla dle jeho názoru vyloučena protiprávnost jeho jednání.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí pro trestnost správních deliktů obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. Správním deliktem proto nemůže být jednání, které formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnosti vylučující protiprávnost mohou vyplývat přímo ze zákona nebo z obecných právních principů. Správní orgán rozhodující o uložení sankce za správní delikt přitom musí přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují, včetně např. skutečností zakládajících stav krajní nouze. Za jednání v krajní nouzi se považuje jinak protiprávní jednání, kterým je odvráceno nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. O krajní nouzi se však nejedná, bylo-li možno nebezpečí odvrátit jinak (zásada subsidiarity) nebo je-li způsobený následek zřejmě stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil (zásada proporcionality) (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nelze označit jednání stěžovatele za jednání ve stavu krajní nouze, a to z následujících důvodů:

Jak uvedl městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, k přecerpání odpadu z bazénů do jam došlo v rozporu se schváleným provozním řádem skládky. V bodu 7.2. provozního řádu je pro případ nebezpečí havárie v důsledku hrozícího přelítí bazénů stanoveno, že přebytečná voda bude přecerpána mobilním čerpadlem do sousedního bazénu, v případě zaplnění všech bazénů bude přebytečná voda odvážena cisternami do deemulgační stanice v areálu ZKL. Stejný postup je stanoven v bodu 3.1. provozního řádu. To tedy znamená, že pokud hrozilo přelítí nádrží, jak tvrdí stěžovatel, bylo jeho primární povinností podle provozního řádu přecerpat část odpadů do třetího bazénu, který byl dle kontrolních zjištění obsažených v protokolu o kontrole v místě skládky ze dne 27. 8. 2004

naplněn pouze zčásti. To však stěžovatel neučinil a přecerpal odpad přímo do jam vyhloubených v blízkosti bazénů.

První spornou otázkou je, zda vůbec hrozilo přelití bazénů, zda tedy skutečně nastal stav krajní nouze. Pokud jde o úhrn srážek, ke kterým v rozhodném období došlo, namítá stěžovatel, že v letních měsících roku 2004 se vyskytly značné srážky, které sice nebyly hodnoceny jako extrémní, ovšem zasáhly do stavu lagun. Správní orgány se dle názoru stěžovatele s tvrzením o vzniku rizika přelití lagun dostatečně nevypořádaly. Jak ovšem vyplývá z obsahu správního spisu, inspekce i žalovaný se množstvím dešťových srážek v předmětném období zabývali. Inspekce si za tímto účelem vyžádala od Českého hydrometeorologického ústavu údaje o denních úhrnech srážek naměřených nejbližší meteorologickou stanicí Tušimice v období leden až září roku 2004. Stěžovatel sám poté předložil žalovanému spolu s odvoláním proti rozhodnutí inspekce údaje Českého hydrometeorologického ústavu o denních úhrnech dešťových srážek naměřených v průběhu roku 2004 meteorologickými stanicemi Měděnec a Málkov-Zelená, které se nacházejí v okolí předmětné skládky. K takto zjištěným meteorologickým údajům žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nevykazují, že by v dané lokalitě v daném roce došlo k extrémním srážkám, které by měly za následek vznik kritického stavu na skládce odpadů. Z uvedených údajů přitom vyplývá, že nejvyšší denní úhrn srážek (47,6 mm) byl v předmětném období naměřen dne 20. 7. 2004, a to na meteorologické stanici Měděnec. Ani za předpokladu, že by se v místě skládky vyskytly srážky obdobné intenzity, nebylo by možné tím vysvětlit, proč byl v rámci přecerpání nádrže naplněn celý objem jam, který činil podle znaleckého posudku Ing. V. ze dne 10. 6. 2005, č. 70-05-37, 180 m³. Nelze tedy přisvědčit kasační námitce, že se správní orgány s otázkou množství dešťových srážek řádně nevypořádaly.

I kdyby ovšem skutečně hrozilo přelití nádrží v důsledku srážek, ze stěžovatelových tvrzení nevyplývá, že by skutečně jednal v krajní nouzi. Jak již bylo řečeno, podle bodu 3.1 a 7.2 provozního řádu měl stěžovatel především povinnost přecerpat v takovém případě přebytečný objem látek do třetího bazénu, který nebyl v době schválení provozního řádu zaplněn. Namítá-li v této souvislosti stěžovatel, že k přecerpání nemohlo dojít, neboť třetí bazén byl zaplněn „*primárním stabilizátem*“, a napadá-li závěr městského soudu o tom, že 3. bazén nebylo možné použít pro „*předúpravu stabilizátu*“, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tyto závěry městského soudu vycházejí ze stěžovatelovy nekonzistentní argumentace. Zatímco v žalobě proti rozhodnutí žalovaného (druhý odst., str. 3) stěžovatel uvedl, že „*(t)řetí laguna byla v souladu se schválenou recepturou použita pro předúpravu pro vlastní stabilizaci*“, tedy mínil tím patrně proces předcházející vlastní stabilizaci, v kasační stížnosti (třetí odst., str. 4) tvrdí, že bazén byl „*zaplněn primárním stabilizátem*“, tedy již produktem vlastního procesu stabilizace. Obě uvedená tvrzení stěžovatele stojí ve vzájemném rozporu, neboť stěžovatelovo žalobní tvrzení, že bazén byl použit pro předúpravu pro vlastní stabilizaci, zpochybňuje tvrzení uvedené v kasační stížnosti, že bazén již byl zaplněn primárním stabilizátem, tedy produktem stabilizace. Městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že „*předúpravu stabilizátu*“ ve třetím bazénu provozní řád neumožňuje. Provozní řád při provádění stabilizace kalů podle alternativy A totiž počítá s tím, že stabilizace bude prováděna ve stávajících úložných bazénech (tedy v 1. a 2. bazénu, kde se v době schválení provozního řádu tyto kaly nacházely) a že teprve až přebytečný stabilizát bude případně ukládán do 3. bazénu. Z jednotlivých tvrzení stěžovatele není jasné, jaký materiál a v jakém množství byl do třetího bazénu vlastně

ukládán. Podle zjištění kontroly inspekce uvedených v protokolu ze dne 27. 8. 2004 a přiložené fotodokumentace byl třetí bazén v té době zčásti zaplněn pevnými odpady, pravděpodobně i stabilizátorem, ovšem uprostřed bazénu byly opět kapalné odpady.

Nelze akceptovat ani vysvětlení stěžovatele, že další možnosti řešení dané situace, s nimiž počítá provozní řád, tedy odvoz přebytečného odpadu cisternami do deemulgační stanice, případně spálení kalů, byly v daném případě neproveditelné, případně, jak uváděl stěžovatel v některých svých podáních k variantě spálení, dokonce „úsměvné“. Stěžovatel by si měl uvědomit, že to byl on sám, resp. jeho pracovníci, kdo vypracoval návrh provozního řádu dané skládky a předložil příslušnému správnímu orgánu ke schválení. Musel tedy nutně vycházet z toho, že řešení, která v daném provozním řádu zvolil pro předvídatelný a také předvídaný případ možného nebezpečí přelití nádrže v důsledku prudkých dešťů, budou řešení reálná, která umožní tomuto nebezpečí účinně zabránit. Pokud tedy skutečně zaplnil, jak tvrdí v kasační stížnosti, 3. bazén primárním stabilizátem, a tím se připravil o možnost použít tento bazén pro přecerpání přebytečného objemu z ostatních nádrží, měl se postarat o to, aby měl k dispozici alespoň jednu ze zbývajících možností předvídaných provozním řádem pro likvidaci přebytečného objemu kalů v případě hrozícího přelití nádrže. Správní orgány tedy nepochybily, pokud se těmito tvrzeními stěžovatele podrobněji nezabývaly, neboť nemohla nic změnit na jejich závěru, že stěžovatel nejednal v krajní nouzi. Lze se tedy ztotožnit i s názorem městského soudu, že provádění dokazování k těmto tvrzením stěžovatele by bylo nadbytečné.

Z obdobného důvodu neobstojí ani námitka stěžovatele týkající se historického vývoje nakládání s odpady na skládce, neboť tyto okolnosti nejsou z hlediska závěru o porušení povinností stěžovatele vyplývajících z bodů 3.1 a 7.2 provozního řádu a o tom, že stěžovatel nejednal v krajní nouzi, relevantní. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani stěžovatelem tvrzené telefonické projednání havarijní situace s Krajským úřadem Ústeckého kraje, které se ovšem zakládá pouze na čestném prohlášení jednatele stěžovatele ze dne 10. 8. 2005, které je navíc značně nekonkrétní (neuvádí konkrétní osobu, s níž měl jednatel stěžovatele hovořit) a je rovněž v rozporu s vyjádřením samotného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 7. 2005, podle něhož žádné hlášení o havarijní situaci, která by měla na skládce v létě 2004 či kdokoli jindy vzniknout, nebylo tímto úřadem přijato. Není ani pravdou, že by inspekce uznala, že stěžovatel údajnou havarijní situaci s krajským úřadem řádně projednal, jak stěžovatel dovozoval v kasační stížnosti. Inspekce v rozhodnutí prvního stupně pouze uvedla, že se porušení povinnosti oznámit riziko havárie, za něž původně rovněž hodlala stěžovatele postihnout, nepodařilo prokázat.

Nicméně za klíčovou považuje Nejvyšší správní soud především okolnost, že v posuzovaném případě nebyla naplněna podmínka proporcionality následku způsobeného jednáním stěžovatele a následku hrozícího v důsledku stěžovatelem tvrzeného stavu krajní nouze. Stěžovatel uvádí, že přecerpáním odpadu do vyhloubených jam nedošlo k ohrožení životního prostředí ani k riziku ekologické zátěže daného místa skládky, zatímco přelití okrajů bazénů by mělo za následek únik odpadů do okolního prostředí a tedy minimálně ohrožení životního prostředí. S tímto tvrzením se však nelze ztotožnit. V obou případech lze následek spatřovat v úniku odpadů klasifikovaných jako odpady kategorie „nebezpečné“ skupin 11, 12, 13 dle katalogu odpadů do volného prostředí mimo prostor bazénů určených k jejich skladování. Je přitom zřejmé, že míra škodlivých

následků je v obou případech přinejmenším stejná, ne-li větší v případě přečerpání odpadů do vyhloubených jam, neboť není jisté, že by v případě přelití bazénů dosáhlo množství odpadů uniklých mimo skládku stejného množství jako v případě jejich přečerpání. V obou případech by tedy došlo ke znečištění zejména jednotlivých složek životního prostředí pod povrchem terénu vzhledem k tomu, že se jedná kapalný odpad, který se vsakuje do okolního prostředí. Je jistě pravdou, že, jak vyplývá ze všech odborných podkladů založených ve správním spise, bezprostřední riziko nejvážnějšího dopadu na životní prostředí a také na lidské zdraví, tedy znečištění podzemních vod nebezpečnými látkami z kalů, je velmi podstatně sníženo tím, že ke vsakování těchto kalů dochází v prostředí popílkoviště, přičemž elektrárenský popílek má velmi dobré sorpční vlastnosti. Tyto vlastnosti prostředí by se ovšem projevilily zrovna tak i v případě přelití bazénů, kde ovšem, jak již bylo řečeno, lze jen stěží předpokládat, že by uniklo větší množství kalů, než jaké bylo přečerpáno do jam po těžbě popílku.

Pokud stěžovatel v této souvislosti argumentuje tím, že samotné bazény, z nichž byly tyto kaly přečerpávány, jsou propustné, pak mu lze jistě přisvědčit, vždyť tato vlastnost bazénů byla hlavním důvodem rozhodnutí o uzavření a postupné likvidaci dané skládky. Nelze však již bez dalšího vycházet z tvrzení stěžovatele, že jámy, které stěžovatel vytvořil, vykazují shodné vlastnosti jako původní bazény, že tedy v nich dochází ke vsakování kalů ve shodné míře jako v původních bazénech. Naopak, podle zjištění Ing. V. uvedeného v jejím znaleckém posudku a vycházejícího z průzkumu této lokality dne 31. 5. 2005 se kaly v té době nacházely již pouze na dně výkopů vyhloubených stěžovatelem, přičemž ovšem bylo ze zbytků kalů, které ulpěly na bocích výkopů, zřejmé, že úroveň hladiny tekutých odpadů v minulosti sahala téměř k úrovni terénu. To svědčí o tom, že na rozdíl od kalů, které zůstaly v původních bazénech, v podstatě celý objem kalů, které byly přečerpány do výkopů, unikl do okolního prostředí. Přečerpáním odpadů mimo bazény došlo bezesporu ke zvýšení ekologické zátěže v místě, byť se jedná o rekultivovanou navážku popílku z blízké elektrárny, neboť namísto toho, aby byl uložený odpad stabilizován a poté uložen v souladu s rozhodnutím o stanovení podmínek péče o skládku, došlo k jeho uvolnění do prostředí, a to v rozporu se schváleným provozním řádem skládky. Škodlivost následku tohoto jednání pro životní prostředí přitom dosáhla míry přinejmenším shodné s následky hrozícími v důsledku tvrzeného stavu krajní nouze, což znamená, že nebyla naplněna zásada proporcionality jednání v krajní nouzi. Ze všech těchto důvodů shledal Nejvyšší správní soud námitky vztahující se k otázce tvrzeného jednání v krajní nouzi nedůvodnými.

Pokud jde o námitky týkající se videonahrávky zachycující dění na skládce ve dnech 15. 7. a 14. 8. 2004, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato nahrávka je spolu s anonymním oznámením o jednání stěžovatele obsažena ve správním spise. Inspekce na základě tohoto podnětu zahájila správní řízení ve věci správního deliktu stěžovatele. Skutkové závěry, k nimž dospěly správní orgány, ovšem ob stojí i bez zmíněného důkazu, neboť se opírají především o již zmiňovaný protokol o kontrole provedený inspekcí dne 27. 8. 2004 v daném místě, a to za přítomnosti osob jednajících jménem stěžovatele. Zmíněné osoby také protokol podepsaly a nepodaly proti němu námitky, pouze připojily k protokolu vlastní vysvětlení jednání stěžovatele. Navíc, jak již bylo řečeno, i pozdější výpovědi stěžovatele během správního i soudního řízení potvrzují, že v létě 2004 stěžovatel přečerpával určitý objem tekuté fáze skladovaného odpadu z bazénů do vyhloubených jam,

tato skutečnost tedy není mezi stěžovatelem a správními orgány vůbec sporná. Tvrzená manipulace s videozáznamem ani údajná pochybení inspekce při nakládání s touto nahrávkou, i kdyby k nim skutečně došlo, proto nemohla mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí správních orgánů či rozsudku městského soudu.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nezohlednil znalecký posudek Ing. Z. Č. ze dne 11. 10. 2004, č. 42/04, jenž je dle jeho tvrzení obsažen ve správním spise, konstatuje Nejvyšší správní soud, že uvedený znalecký posudek byl stěžovatelem předložen spolu s žalobou až městskému soudu. Přitom inspekce přípisem ze dne 10. 6. 2005, č. j. 04/OH/4894/05/Tu, požádala stěžovatele, aby jí za účelem přesného a úplného objasnění věci poskytl znalecký posudek, o němž se zmínil v odvolání proti rozhodnutí inspekce ze dne 4. 4. 2005, č. j. 04/OH/03100/05/Tu. V odpovědi na tuto žádost ovšem stěžovatel v písemném vyjádření ze dne 17. 6. 2005 výslovně odmítl znalecký posudek předložit s tím, že se o jeho předložení rozhodne až poté, co se seznámí s podklady pro rozhodnutí ve věci. Z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by stěžovatel uvedený znalecký posudek později v řízení před správními orgány předložil. Za situace, kdy žalovaný neměl v době svého rozhodování předmětný posudek k dispozici, neboť jej stěžovatel ani přes výzvu nepředložil, nelze dospět k závěru, že žalovaný pochybil, pokud se jím nezabýval.

Pokud jde o kasační námitku týkající se znaleckého posudku Ing. V. ze dne 10. 6. 2005, č. 70-05-37, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento posudek byl vyhotoven na základě požadavku Policie ČR ve věci trestního řízení proti jednatelům stěžovatele, vedeného pro podezření ze spáchání trestného činu nakládání s nebezpečnými odpady. Předmětem znaleckého posouzení přitom bylo především zodpovězení odborných otázek souvisejících s následky jednání stěžovatele, k nimž došlo při přecherpání odpadů do jam v okolí bazénů. Nelze tudíž přisvědčit tvrzení stěžovatele, že znalecký posudek Ing. V. byl pořízen za zcela jiným účelem, než bylo porušení provozního řádu. Lze naopak souhlasit s námitkou stěžovatele, že se znalkyně vyjadřovala k právním otázkám, což znalci zásadně nepřísluší, a to zejména při zodpovězení páté otázky, jež jí byla položena. Úkolem znalce je posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, posouzení právních otázek přísluší pouze soudu, resp. ve správním řízení nejprve správnímu orgánu. Tato skutečnost však nezpochybňuje správnost znaleckého posudku jako celku, neboť odborné skutkové závěry znalkyně vyjádřené v ostatních částech znaleckého posudku nemohou být tímto pochybením dotčeny. Namítaná vada znaleckého posudku proto nemohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů či městského soudu v dané věci. Je pravdou, že znalkyně dospěla k závěru, že nelze jednoznačně potvrdit, že v důsledku činnosti stěžovatele došlo k poškození nebo ohrožení životního prostředí, zejména ke znečištění podzemních vod nebezpečnými látkami v míře, která by byla nebezpečná i lidskému zdraví, a to jednak vzhledem k přítomnosti ekologických zátěží z doby, kdy skládku provozovaly jiné subjekty, a jednak vzhledem ke zmíněným sorpčním vlastnostem popílkové vrstvy. I znalkyně však potvrzuje, že v daném místě došlo k nárůstu celkového množství cizorodých látek, přičemž je zřejmé, že se tak stalo rovněž v důsledku protiprávní činnosti stěžovatele, tedy v důsledku přecherpání části nebezpečného odpadu ve formě ropných kalů z původních bazénů do jam vzniklých po těžbě popílku.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkový stav, z něhož vycházely správní orgány, má oporu v podkladech obsažených ve správním spisu, a v řízení před správními orgány nedošlo k vadám, které by mohly mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud tedy shledal uvedené kasační námitky týkající se vad řízení před správními orgány nedůvodnými.

Pokud jde o námitku nesprávného posouzení návrhu stěžovatele na moderaci uložené pokuty, konstatuje Nejvyšší správní soud, že se obdobně jako městský soud nedomnívá, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na § 67 odst. 2 zákona o odpadech, podle něhož se při stanovení výše pokuty za daný správní delikt přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození. Zákon tedy uvádí pouze demonstrativní výčet okolností, k nimž mají správní orgány při stanovení výše pokuty přihlížet.

Stěžovatel namítal nepřiměřenost výše stanovené pokuty, kterou ovšem vztahoval pouze k hledisku závažnosti spáchaného správního deliktu. Měl zejména za to, že přečerpáním odpadů nedošlo k ohrožení životního prostředí, ani ke zvýšení ekologické zátěže daného místa. Nejvyšší správní soud však tento názor nesdílí. Při stanovení výše pokuty vzaly správní orgány v úvahu zejména značné množství (180 m³) nebezpečných odpadů, jež byly vypuštěny mimo ukládací bazény. Byť nebylo zmiňovaným posudkem Ing. V. potvrzeno poškození či bezprostřední ohrožení životního prostředí, je, jak již bylo řečeno, nepochybné, že protiprávním jednáním stěžovatele došlo ke zvýšení ekologické zátěže míst, kam byly odpady přečerpány a kde do prostředí unikly nebezpečné látky. Nejvyšší správní soud nadto zdůrazňuje, že stěžovatel byl v době spáchání správního deliktu podle údajů v obchodním a živnostenském rejstříku osobou oprávněnou k podnikání v oboru nakládání s nebezpečnými odpady. Byl tedy osobou, které jsou v rámci jejího oprávnění podle zákona o odpadech uloženy zvláštní povinnosti při nakládání s nebezpečnými odpady. Měl proto také dostatečné předpoklady a znalosti k tomu, aby posoudil následky svého jednání a možnosti, jak se těmto následkům vyhnout. Přesto se dopustil jednání, jímž spáchal správní delikt, jehož následkem bylo závažné porušení provozního řádu skládky spočívající ve vypuštění značného množství nebezpečných odpadů mimo bazény určené k jejich uložení. V posuzovaném případě se navíc jednalo o vědomé protiprávní jednání stěžovatele.

Stěžovatel dále vytkl žalovanému, že k jeho tíži přičetl i skutečnost, že na skládku navázal v rozporu s provozním řádem nové odpady. Úvaha žalovaného, podle níž se nepodařilo prokázat opětovné naplňování jam odpadů, nebylo ale ani zřejmé, zda byly jámy zaplněny pouze jednou, je sice skutečně poněkud zavádějící, žalovaný však zcela jasně konstatoval, že stěžovatel byl správním orgánem I. stupně postižen pouze za porušování provozního řádu, nikoliv za případné navážení dalších nebezpečných odpadů na skládku, které prokázáno nebylo. Uvedená okolnost tedy nemohla ovlivnit zákonnost výroku správního orgánu I. stupně o uložení pokuty ve stanovené výši. Za nejasnou považuje Nejvyšší správní soud také úvahu žalovaného o následném postupu stěžovatele, který podle žalovaného prodal objekt skládky ve snaze zbavit se odpovědnosti za vzniklý stav, a to společnosti, která je nedostižitelná a u níž se správním orgánům nepodařilo vymoci uplatnění jakýchkoliv opatření. Je třeba souhlasit se stěžovatelem, že tato skutečnost mu

nemůže být přičítána k tíži při stanovení výše pokuty. Jednak tato skutečnost nemá přímou souvislost se správním deliktem, kterého se stěžovatel dopustil, a nadto nebyl úmysl stěžovatele vyhnout se prodejem skládky plnění svých zákonných povinností správními orgány dokazován a tím spíše ani prokázán. Je ovšem zřejmé, že tyto okolnosti neměly vliv na výši uložené pokuty, neboť pokutu ukládal správní orgán I. stupně, který ji neodůvodňoval pozdějším prodejem skládky ze strany stěžovatele, žalovaný pak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, mj. co do výše pokuty, pouze potvrdil, přičemž dílčí nepřesnosti v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nemohou nic změnit na tom, že jeho celkový závěr o přiměřenosti uložené výše pokuty je správný. Jak již bylo řečeno, ani Nejvyšší správní soud nepovažuje výši pokuty v polovině zákonem stanovené sazby za výše popsanych závažných okolností za nepřiměřenou. Nejvyšší správní soud proto shledal rovněž námitky vztahující se k výši pokuty a k žalobnímu návrhu na její moderaci nedůvodnými.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu